

Woldjespoorzoeker 50 km

Lang geleden lonkte deze loop als een leuk en mooi avontuur. Het volgen van een oud treinspoor dwars door het Groninger platteland, speurend naar tekenen van weleer en oude stationnetjes. Een loopvriend (nog kennende uit de studentenflat in Groningen) organiseert sinds een tijd hardloopevenementen die altijd langer zijn dan de beruchte marathon afstand. Een zogenoemde 'ultra'. Zelf vind ik van A naar B rennen ontzettend leuk. Melle wou altijd al een keer van station naar station rennen en zo was de keus voor dit hardloopevenement dan ook snel gemaakt.

Net als de studententijd die inmiddels al vele jaren achter mij ligt, de tijd hâldt gjin skoft en brak toch echt 23 februari aan... de dag waarop we met zijn allen in Delfzijl uit de trein zouden stappen en het 50 km lange spoor terug gingen lopen naar de stad Groningen.

Heel veel getwijfeld, te weinig gelopen, kan ik het wel, ik heb weer eens niet goed getraind,

is het wel een goed idee, ik ben zo langzaam, wat nou als ik helemaal geen 50 km kan hardlopen en ik ga niet meer etc etc etc. Dus Melle (een stuk rustiger onder het fenomeen ultra) kon op stap gaan met een stik nerveuze Minke.

Onze dag begon vroeg op het station in Feanwâlden. Daar stapten we samen op de trein om naar het hoofdstation in Groningen te reizen. Aldaar aangekomen stroomden de mede deelnemers binnen, de stemming was opgewonden en ondanks het gure weer en de harde wind waren er veel met een korte broek. We kregen ons startnummer op en een lunchpakket uitgereikt. Een briefing volgde; de loop was op GPX basis, de auto van Steenbok Sport zou ons volgen en de bagage meenemen naar de finish en noodnummers werden genoteerd. Er waren 2 verzorgingsposten dus zoals het hoort bij een loop als deze werden we geacht zelfvoorzienend te zijn.

Daarna stapten we met zijn allen in de trein naar Delfzijl. Die op een anders zo rustige zondagochtend vol zat met ultrarunners! De weinige 'normale' medepassagiers keken hun ogen uit... zoveel magere mensen met hardloopvesten die uitpuilden van water en voeding, jasjes aan / jasjes uit etc. Mijn stress nam alleen maar toe. Ik was veruit de enige van de 50 deelnemers met een normaal vetpercentage en een BMI hoger dan 18.4... Wat deed ik tussen deze goed getrainde en ervaren groep hardlopers... ik zou nooit de finish halen. Melle (die wel aan het postuur voldeed) begon hem wat te knijpen met

de stevig aantrekkende Zuidwester wind die we 50 km pal tegen hadden...

Om 10.00 uur stipt gingen we van start. Een grote groep stoof vooruit en een groep deed het rustiger. Dat de meesten veel ervaring hebben zag je, een ieder ging in zijn of haar tempo dit avontuur aan. Melle had besloten om dit samen met mij te gaan doen en hij paste zijn tempo aan op dat van mij.

Al snel volgde na een kilometer of 5 de eerste tekenen van het oude spoor in het dorp Weiwerd, op een terp cirkelden we omhoog en daar was het eerste stationnetje. Daarna volgend eindeloze kilometers door het Groninger platteland waar de wind heel stevig waaide en het koud was. Ik kroop achter Melle en zo liepen we samen zwijgend door. Graspaden volgden, zandpaden (Lút ik

dacht dat deze loop 90% verhard was) kilometer na kilometer. Na 11 km zagen we een oud stations gebouw, nou ja, inmiddels waren wij al zo in gedachten dat als de fotograaf ons niet had geattendeerd we waarschijnlijk langs dit prachtige oude gebouw Station Tjugchem-Meedhuizen waren gierend.

De verzorgingspost op 25 km was een welkome afleiding. Kort daarvoor was er nog een klein paniek momentje, twee medelopers dachten dat het een goed en lief idee was om Melle ook even uit de wind te houden en haakten aan. We zaten alleen al zo in een ritme dat dat dus helemaal niet werkt. Ik wil gewoon achter Melle rennen en in 1 tempo en niet ineens anders. Dus het was aardig bedoeld, gelukkig vonden de heren het niet erg en kwebbelden ze samen al snel weer verder over hardlopende echtgenotes.

Bij de verzorgingspost was Lút positief verbaasd over onze positie en snelheid en lagen we netjes in de middenmoot van de groep. Hij gaf aan niet eens moe te zijn, Melle was ook niet moe, ikdaarentegen was al best wel moe... en we moesten nog 25 km!

Naast dus een kort paniek momentje kregen we na deze post ook te maken met verleiding... namelijk van de bus! Het fietspad waar we een tijd over renden liep langs het bustraject dat naar de stad ging. Het leek mij inmiddels een heel goed idee om maar met dit hele gebeuren te stoppen en in te stappen, maar Melle gaf weinig gehoor aan het gemopper en rende rustig verder.

Bij 30 km had ik het echt helemaal gehad. En staakte. Maar daar was een van de collega's van Melle die op een boerderij vol koeien woont midden op het Groningse platteland en die onderbreking was zeer welkom. Even kletsen en weer door.

Daarna ging het eigenlijk wel tot een kilometer of 39 heel erg prima. Daar was bij punt 40 het volgende historische punt en een verzorgingspost. Station Engelbert. Prachtig! Een mooi oud stationsgebouw waar de treinen elkaar heel lang geleden konden passeren.

En toen roken we de stad en daarmee de finish. Ik was er inmiddels ook van overtuigd dat ik de eindstreep zou halen en hobbelde vol vertrouwen verder. Wel was het weer omgeslagen, van guur naar erg mooi. Onderweg veel fietsende en wandelende mensen. En de zon scheen fel en warm, samen met de nog stevige wind kan je dan snel uitdrogen. Dus op 40 km de waterzak weer helemaal vol gedaan en die was 10 km later leeg!

Melle zijn lijf had het alle kilometers goed gedaan, maar toen we Groningen in - en even hard met een grote bocht weer - uit moesten rennen ging ook hij toch een keer in staking. Dan stoppen je benen gewoon. Al hortend en stortend haalden we uiteindelijk de finish in een keurige tijd (vond ik dan) van 5 uur en een beetje. Waar ons een warm onthaal en een warme maaltijd wachtte. Dat was heerlijk! Gezellig even napraten met alle andere hardlopers.

Dit is best een lang verslag geworden... maar het was ook een lange tocht. Een mooi en gezellig hardloop avontuur.